

CATECHISMUS ZONDAG 48

Ds. D. Chr. Overduin

15 juli 1990

Catechismus zondag 48

Schriftlezing : Jesaja 9 : 1 - 6
Openbaring 11 : 15 - 19

Zingen : Psalm 145 : 4
145 : 5
72 : 6,7,8
Gebed des Heeren : 3,9

De 48e Zondag.

VRAAG 123: Welke is de tweede bede?

ANTWOORD: "Uw Koninkrijk kome." Dat is: Regeer ons alzo door Uw Woord en Uw Geest, dat wij ons hoe langer hoe meer aan U onderwerpen; bewaar en vermeerder Uw kerk; verstoort de werken des duivels en alle geweld dat zich tegen U verheft, mitsgaders alle boze raadslagen, die tegen Uw heilig Woord bedacht worden; totdat de volkomenheid Uws Rijks kome, waarin Gij alles zult zijn in allen.

THEMA: UW KONINKRIJK KOME

1. HET GEKOMEN KONINKRIJK

2. HET KOMENDE KONINKRIJK

Dat is een diepingrijpende bede die de Heere Jezus Zijn jongeren leerde. Het is een bede waarvan wij ons wel eens een ogenblik mogen realiseren, indien dat mogelijk is, dat geve ons de Heilige Geest, dat dat gebed om dat koninkrijk een gebed is, een vragen is tégen alles van onszelf in. Je zou bijna zeggen: Weet wel waar je aan begint als je dat gaat vragen. Niet alleen 'Uw naam worde geheiligd', maar nu ook vervolgens dat koninkrijk, waar die Naam boven geschreven staat, dat kome. Weet wel wat je begint.

Eigenlijk is het zo, als het tot een mens doordringt wat dat betekent, dan zegt hij: Ja maar, dat wil ik helemaal niet. Ik wil niet dat dat koninkrijk van God komt. Ik wil mijn eigen koninkrijk. Ik wil mijn eigen baas zijn. Eigen meester, niemands knecht.

Ja daarom, ik zei: Weet waar je aan begint. Maar eigenlijk weten we dat niet. En we hoeven ook niet te beginnen. HIJ is begonnen. En Hij heeft gezegd: Gij dan bidt aldus. Maar het gebed overstijgt ons. We kunnen het niet aan. We kunnen het niet bevatten. Het is rechtstreeks tegen vlees en bloed in. En je zou bijna zeggen: Het kost een heel mens, die er tussenuit moet, en die er niet tussenuit wil. Want die op de één of andere manier toch zijn rol wil spelen en zijn koninkrijk in stand houden, liefst tot in eeuwigheid.

Ja, wat groot dat er op een aarde - nu dat is laten we zeggen, zo'n bolletje dat daar ergens in het heelal zweeft en dat temidden van duizenden, miljoenen, miljarden andere planeten, sterren, kometen, zonnen, manen, daar ergens in dat grote heelal zich beweegt - en daarop wonen mensen en dat ene aardetje dat hoort nu bij Gods werk, bij het werk Zijner handen. Daar was Hij Koning over en wij waren burgers, onderdanen, in gehoorzaamheid, in liefde. Want Hij wilde Koning zijn. En wij mochten ook koning zijn, maar niet boven Hem. Onder Hem. Op deze aarde, om daar te werken, die te bewaren en noem maar op.

Dat is verloren. Voorzover ons bekend, dat ene aardetje, temidden van de miljarden andere planeten is eruit gevallen. Eruit gevallen, in zoverre, dat heeft een eind gemaakt aan de heerschappij, voorzover dat mogelijk is, van God. Dat is opstand. In de hemel begonnen onder de engelen, naar de aarde toegebracht, de schepselen, de mensen hebben geluisterd en de gehoorzaamheid is opgezegd. Wij willen niet

CATECHISMUS ZONDAG 48

onder een Koning leven. We zeggen van wel. Alle hele en halve christelijke versjes zeggen het zo makkelijk over de Koning en over het koninkrijk, maar het is eigenlijk radicaal verloren. En die mensen op dat planeetje daar ergens, dat deeltje van Gods onuitsprekelijk grote schepping, hebben gezegd: Wij willen zelf wel koning zijn en luisteren naar de boze. Dat hebben we gedaan.

Toen was het, zou je zeggen, maar een kleinigheid van die Koning om dat ene planeetje er tussenuit te doen. Of, om die ene planeet te herscheppen en te zuiveren van alle kwaad. Door de mens die Hij er op geschapen had voor eeuwig weg te doen. Maar Hij heeft dat niet gedaan. Hij heeft dat ene plaatsje bij Zijn rijk willen houden, van eeuwigheid. Hij die het gans getal der sterren bij name roept, Hij wilde ook deze aarde, die ene aarde bij name roepen en bewaren en handhaven in haar loop en baan.

Dat gaat ons begrip ver en ver te boven. Omdat wij inmiddels door de gevorderde wetenschap weten dat het maar zo'n klein plekje is, waar we zijn, die aarde. En dat toch de mensen die buiten de aarde in een baan rond de aarde gaan altijd weer ontroerd naar dat plekje kijken. Naar die schitterende kleuren, naar dat gevoel van een thuishaven. De luchtschepen, of andersoortige instrumenten door mensenheden gemaakt, die miljarden kilometers hebben afgelegd door het heelal, nog maar een speldeprikje, nog niet eens. Maar tot op heden hebben zij afschrikwekkende plaatsen gefotografeerd en ons doorgegeven. Zij hebben ons plaatsen laten zien waar vulkanen borrelen en roken, waar stormen woeden, ongekend. Waar stof en as en ammoniak en methaan de dampkring vormen. Waar geen enkel leven zoals wij dat kennen mogelijk is. God is de Koning. De Koning van de schepping die alle dingen heeft gemaakt. En deze aarde heeft Hij geschapen voor de mensenkinderen en de mensenkinderen hebben zich van Hem afgewend en Hij heeft Zich níét van ons afgewend. En als ik de beschrijvingen lees of de platen bekijk, van buiten de aarde, op de aarde dan is het net alsof je het ziet, dat God ons niet heeft vergeten. Dat Hij ons niet uit de baan heeft gestoten. En dat God nog in gunst die blauwe lichtglans, die atmosfeer waar we leven, waar we wonen, nog gegeven heeft en nog in stand houdt. Hoewel we hoorden uit de Openbaring dat het Lam toornig werd op degenen die de aarde verdierven. Wonderbaarlijk. En dat mensenkind dat zich nu losgescheurd heeft van God om een eigen soevereiniteit tegenover de Heere God te proclameren en te handhaven, waar ook die oude torenbouwers aan bezig waren - een toren welks opperste in de hemel reikt - waar de mens nog mee vervuld is, met de vergoddelijking van zichzelf en van de schepping.

Dat verloren koninkrijk heeft God niet uit het oog verloren. Maar Hij bleef als soeverein zeggen - daarom noemen we dat de moederbelofte - Ik zal. Niet jullie. Ik zal vijandschap zetten. Ik zal voor het Zaad zorgen. Ik zal voor het koninkrijk zorgen. Dat is het wonder. Dat God dat heeft besloten van eeuwigheid. En dat God dat ook doet in de tijd en in de eeuwigheid. Uit Hem, door Hem en tot Hem zijn alle dingen.

Maar kom, die mens die God heeft verlaten, Zijn koningschap en Zijn koninkrijk niet wilde hebben, is daardoor in een situatie gekomen van vijandschap, van oorlog tegen de Heere God. Hij wil zich niet gewonnen laten geven aan Zijn heerschappij. En dan lees je in de Richteren - ik neem daar alleen maar even een strekking uit -

CATECHISMUS ZONDAG 48

als je dan die woelige, onrustige, bloedige tijd van de richteren leest dan kom je die woorden tegen: En een ieder deed wat recht was in zijn eigen ogen, want er was geen koning in die dagen. Het was een ordeloze beweging. Er was geen wetgever. Ja, de Heere, maar die vergaten ze. Nu, in die paar woorden zie je eigenlijk ook de situatie van de mens. Hij doet wat hij zelf goed, wat hij zelf recht vindt, dat doet hij. Hij wil zich niet de wet laten voorschrijven. Dat komt overal in uit. God is de onbekende factor. God doet niet mee in het grote spel wat in deze wereld gespeeld wordt.

En tóch blijft God trouw.

Dat moeten wij elkaar zeggen. Die eenvoudige woorden moeten we elkaar zeggen. Waarom? Omdat God ze ons wil zeggen. Omdat we er zo bang voor zijn. Omdat wij het niet zien. Omdat het een zaak is van het geloof: Uw koninkrijk kome. Het is niet iets wat je op zak hebt. Je kunt niet zeggen, nu er zo veel gebeurd is de laatste tijd (de val van de muur): Ja, daar komt het koninkrijk aan. Want de mensen daar in het oosten (Oost-Europa) zijn niet beter. Die verlangen ook naar vrijheid. Maar vaak niet de vrijheid van de Geest, maar een vrijheid voor het vlees.

Ik zei: Het is een zaak van geloof. En dat geloof moet onderhouden worden door de Heere God. Daarom moet het ons, mij en u, gezegd worden: God is getrouw, Zijn plannen falen níét! Hij heeft liefgehad en Hij zál Zijn doel bereiken. Ook al dendert het in onze oren. Ook al komt zoveel ons ongeloofwaardig voor. Het geloof is niet alleen een kalme, bezadigde ervaring, maar het is ook een schreeuw: Heere, ik geloof, kom mijn ongelovigheid te hulp, leer mij tegen alles in naar U schreeuwen, bidden. Leer mij, als het te erg wordt, mijn vingers in mijn oren stoppen dat ik niets meer kan horen, alleen maar denken, vragen om Uw licht en om Uw waarheid.

Ik zei: Het koninkrijk, dat is iets waar we de consequenties niet van kunnen aanvaarden. Het koninkrijk van God. Kijk eens op de wereld. Want je kunt zeggen dat kerk en koninkrijk dicht bij elkaar horen, maar je kunt ze niet vereenzelvigen. Het koninkrijk Gods is groter dan de kerk, is meer dan de kerk. Maar als je eerst dan eens wijd om je heen kijkt, wat toch allemaal bezongen is, de aarde en alles wat ze geeft, met alles wat er beweegt en leeft, zijn het wettig eigendom des Heeren. Kan je dat begrijpen? Als je ziet wat er gebeurt. Hoe het er aan toegaat. Hoe de ene mens heerst over de andere mens ten kwade. Hoe elke dag tienduizenden mensen sterven van de honger, kinderen die amper het licht hebben gezien. Tien-duizenden - ik dacht vijftwintigduizend kinderen per dag - afschuwelijke ziektes, en alles wat er zo bij hoort. Is daar niets aan te doen? Ja nu dat is nu óns koninkrijk. Dat is nu óns koninkrijk. Zo gaat het er nu in het koninkrijk van die mens aan toe, die zich los heeft gescheurd van de Koning der koningen en de Heere der heeren. Natuurlijk is er wat aan te doen. De mensen zijn zo knap. Ik zei het al, de mensen zwerven met hun apparatuur dan buiten ons eigen zonnestelseltje ten kost van miljarden bij miljarden dollars. Dat is eten. Ja, ik weet wel de wereldbevolking breidt zich heel snel uit. Maar toch is er wijsheid genoeg, zou je zeggen, door God gegeven, om er wat aan te kunnen doen. Maar zo zit dat koninkrijk van ons niet in elkaar. Ons koninkrijk berust op macht, heerschappij, geld, goed. En daarom - we willen natuurlijk wel wat doen, maar het moet ook wat opleveren. Zo zie je, als je erover zit te denken of je leest erover, zo'n verwarrende toestand. Ja, dat is ons koninkrijk.

CATECHISMUS ZONDAG 48

Een vreselijke toestand. Wat denk je van al die ontwikkelingen - wij hebben het zelf niet in de gaten, dat is maar gelukkig ook; ik zeg ook niet dat ik het in de gaten heb; ik wijs maar vaagjes iets aan - wat denk je hoe alles in elkaar steekt? In ons industriële tijdperk. Wat denk je. Ja nu, het is leuk. We hebben ook nog niet zo'n slecht koninkrijk, zou je zeggen. We hebben van alles wat we willen. Ja maar, hoe komt het, hoe gaat dat nu allemaal? We spreken over lijfeigenschap. We spreken over donkere middeleeuwen. Hoe zou nu God onze hele situatie beoordelen, op deze wereld? Hoe zou Hij het nu zien? Dat kunnen we ons niet voorstellen. Maar, als je het boek Openbaring leest, wat dan een beeld geeft, visionair, van allerlei dingen, gebeurtenissen, machten en krachten, dan zeg je: Tjonge, jonge, wat moeten we dan toch in een verschrikkelijk koninkrijk leven. Waar de mens, waar de duivel regeert. We kunnen het niet beseffen. Het is maar goed ook dat we het niet kunnen beseffen. Dit wat ik nu bedoel is niet een soort 'nou, wij zullen het eens even zeggen, wij zullen het eens even anders, wij zullen het eens even beter'. Nee, wij zitten er in, wij horen er bij. God zij ons genadig. Maar, alsjeblijft, zo mooi is het allemaal niet. Ja nou, we zijn gezegend, dat wel, dat ook. Maar we zien wel kans om van de zegen een vreselijke vloek te maken. We zetten het om in een vloek. O, het is niet te zeggen, maar toch moeten we elkaar er op wijzen, dit hele samenstel van dingen waar wij deel van uitmaken, van wat er te koop is op de hele wereld, wat er is aan tegenstellingen, dat is niet Uw koninkrijk, Gods koninkrijk. Dat is het koninkrijk waar de mensen straks, Gods kinderen, handenklappend zullen juichen als het in brand gaat. Als het als een baksteen zal zinken. Terwijl de ene helft, laten we het zo even noemen, handenklapt, als de bergen en de muren vallen, en de kooplieden der aarde wringen hun handen van wanhoop, als ze zien hoe al hun heerlijkheid, hun macht ineenschrompelt en in elkaar stort en er niets meer van over blijft en er een geweldige stem oprijst 'Hallelujah, zij is gevallen, zij is gevallen, de grote stad Babylon, waar de kooplieden der aarde hoererij mee bedreven hebben, die het bloed van Gods kinderen heeft vergoten; haar oordelen zijn in één ogenblik gekomen, ze is gezonken in de diepte van de zee'.

Waar zouden wij staan?

Ja, als God het niet verhoedt, handenwringend van ellende. Als God grondig een einde maakt aan dit koninkrijk, ons koninkrijk.

Hoe zit het eigenlijk met dat koninkrijk van God?

Dat is beloofd. Dat is afgeschaduwd - tenminste zo had het behoren te zijn - door de koningen van Israëls God gegeven. Door de profeten. De dichters. We hebben er van gezongen. Dat waren die klanken die je je voor kunt stellen: Men zag welhaast een grote schaar, met klanken van de blijdeste maâr, vervullen berg en velden, en de koningen, hoe zeer geducht, zijn met hun heiren weggevlucht, ze vloden voor Uw ogen. Toen de ark Jeruzalem werd binnengebracht was er ook zo'n moment: Sta op, Heere, en de ark Uwer rust, het vrome volk in U verheugd, zal huppelen van zielevreugd.

Maar dat vrome volk dat viel zo tegen. De mensen waren blij toen ze verlost werden van een koning die niet naar Gods wil handelde. En toen ze die herdersknaap kregen, die de Heere vreesde, zijn ze blij geweest. Er zijn er vast veel geweest die

CATECHISMUS ZONDAG 48

gedacht hebben: Zou dit het zijn? De Messias? Koningen werden ook als gezalfde - het woordje 'gezalfde' is oorspronkelijk in het Hebreeuws 'messias' - messias gezien. Maar het viel tegen. Telkens viel het tegen. En steeds sterker begon het door te dringen: Er moet wat anders gebeuren. Het moet van een andere kant komen. Zeker, het volk is blij geweest met koning David, het volk is blij geweest met koning Salomo, het volk is blij geweest met koning Hizkia en anderen die de Heere vreesden. Waar in hun regering iets uitkwam van de vrede, van de gerechtigheid, van Gods heilige inzettingen, waarin Hij de ellendige beschermde. Maar het was zo tijdelijk. En, zo gebrekkig. Er werd steeds meer gezongen, gebeden, gesproken: Oh, eens komt de tijd dat de God onzer vaders de Koning zal zenden; Die zal de ellendigen en de nooddriftigen bevrijden en de verdrukken zal Hij verbrijzelen; Die zal het nooddriftige volk niet verstoten, maar verschonen; Hij zal in erbarming op hen neerzien; Die zal de verdrukken van de wees en van de weduwe en de slavendrijvers zal Hij wegdrijven; als Hij Koning wordt dan zal het anders worden; dan zal álles anders worden; dan zal het eerlijk gaan en het zal eerlijk zijn.

Ik zei: Zo af en toe zag je een kleine afbeelding van dat koninkrijk. En als je heel goed keek en luisterde dan zie je nog veel meer van dat koninkrijk, ook vóór de Koning kwam. Wat zie je dan? Wat hoor je dan? Dan hoor je die man zeggen: Mijn zoon, wijk af van het kwaad; mijn zoon, ken de Heere in al uw wegen en Hij zal uw paden recht maken. Koninkrijk. Dat is iets van het koninkrijk. Je ziet iets van het koninkrijk in het huishouden van Jakob. Het was geen pretje om daar te leven. Rachel, Lea, nog een paar bijvrouwen. Jaloezie. Schuld. Och, wie ziet daaruit niet de macht van dat koninkrijk van de zonde en van de duivel. Maar daar midden in de geschiedenis zie je een moeder, ze was niet geliefd bij haar man, ze moest er zelfs wat voor bedenken om met hem samen te zijn, en elke keer dacht ze, gelukkig, hij mag dan niet van mij houden, maar ik geef hem wel zonen en daarom ben ik de overwinnaar en de sterkste, maar 's nachts huilde ze omdat haar man haar niet liefhad. En toen werd er weer een kindje geboren en opeens was alles goed. En ze riep: Juda moet hij heten: 'ditmaal zal ik de Heere loven'. Vergeten alle woede, jaloezie en ellende. God. Dat is iets van het koninkrijk. In dat opzicht kwam het koninkrijk ook in die oude bedeling. Voordat de Koning op aarde was, was de Koning toch in de hemel en deed Hij iets. Hij gaf hier op aarde al wat weg van Zijn Vaderlijke koninklijke zorg en waakzaamheid en orde en tucht.

Als je nu naar ons koninkrijk kijkt dan zie je een man, godvrezende man, hij was een koning, maar hij heeft het niet kunnen halen om op de troon eeuwig te blijven zitten. Waarom niet? Hij was een mens. Op een avond zag hij een vrouw en opeens is daar de begeerte om die vrouw te bezitten. Ik geloof dat hij later zeker van haar is gaan houden, maar op dat moment is het puur de begeerte. Daar zie je ons koninkrijk. Dat was heel gewoon in die tijd, zulk soort dingen. Nog veel erger. Als in het oosten die despoten - denk aan het boek Esther - als ze iets wilden, dat gebeurde, zondermeer. Maar, deze man was een koningskind - het was een Adamskind, maar door genade een koningskind - dan zie je het rijk van die duivel om zich heen grijpen: Kom. Ellendig, droevig. En toch, het koninkrijk kwam. Toen de profeet zei: Koning, ik moet je wat vertellen. Er was een man, hij dacht dat hij God was, schatrijk, schapen, geiten, kamelen, van alles had hij. Maar het was een ik-

CATECHISMUS ZONDAG 48

god, zo'n bezitterige kerel, weet je wel, die alleen maar groter wilde worden, machtiger. En toen kreeg hij bezoek en toen stuurde hij een knecht naar een arme buurvrouw die weduwe was en die had één lammetje, ze konden het gewoon niet slachten, zoveel hielden ze ervan, het werd als een kind verzorgd en gekoesterd, dat lammetje. Maar die knecht deed de deur open en die zei: Kom op. En hij nam het mee. En hij slachtte het. David, - ja, hij is een kind van God - hij hoort dat: Wat, zegt hij, zijn hart - gelukkig maar - klopt hem in de keel: Die man is een kind des doods en die vrouw moet ruim schadeloos gesteld worden. Hoe heeft zo iets in mijn koninkrijk kunnen gebeuren?

Ik zei: Je moet er niet min over denken als je gaat bidden, mag bidden: Uw koninkrijk kome.

Daar staat de profeet kaarsrecht voor hem en hij steekt zijn vinger uit: Gij zijt die man. Klap. Als David toen alleen maar een oosterse despoot was geweest dan had hij gelijk die profeet zijn hoofd er af laten slaan, doodmartelen. Dat had hij hem nooit vergeven. Gij zijt die man. En nu gaat hij - dat is nu het koninkrijk dat toen ook al kwam, waar de Filistijnen niets van wisten en de Assyriërs en de Babyloniërs, die woonden ver weg, maar onder dat volk wilde God Zijn koninkrijk doen komen - hij is gelijk verpletterd, hij draait zich om en hij gaat naar een kamertje, kruipt weg. Hij is koning-af. Even was hij een koning zoals wij ons dat voorstellen - ja, we doen wel alsof wij zo niet zijn, maar zo zijn wij - een gewone koning en het ging fout. Nu is hij, wat dat betreft, geen koning. Hoor hem eens roepen: Genâ, o God, genâ, verschoon mij toch naar Uw barmhartigheden, delg uit mijn schuld, vergeef mijn overtreden. Dat kan je niet zelf, hè. Heb je dat nu wel eens eerlijk overwogen? Zou jij dat nu willen? Ik heb mij mijzelf geleerd de onmogelijkheid, dat ik dat nu niet kan. Al weet je dat je schuldig staat tot aan de hemel toe tegenover God, maar je kunt geen schuldenaar worden. Dat kan een mens niet. Dat is nu de Koning, die dat doet. Die het zo maakt dat de man in één ogenblik aan het eind is.

Ja, nu mogen de spotters zeggen: Mooi boek hè, die Bijbel. Er zei eens iemand tegen mij - die was altijd in de kerk opgevoed, maar met een dodelijke haat vervuld - Ik lees dat hoerenboek gelukkig niet meer. Ja, wat vermetel.

Dat is nu het koninkrijk. Niet dat het koninkrijk nu een hoerenbedrijf is, zo niet. Maar doordat er een Koning is, zal hij de zondaars Zijn wegen leren. Wij kunnen het niet. Dat is de ervaring. Je kunt uren, uren praten met elkaar. Al zit een mens te janken dat de tranen over zijn wangen lopen, dat je zou zeggen: Nou, dat is nu echt. Het is niet echt. Het is medelijden met onszelf, ons koninkrijk waar we zo trots op zijn, onze vlag heeft een smet gekregen en we zouden wel onze haren uit onze hoofden trekken om dat ongedaan te maken. Waarom is dat nu mij overkomen, zo'n heilige jongen, zo'n heilige man, zo'n heilige vrouw, zo'n goed mens? Het lijkt soms verdacht veel op het echte, maar het is niet echt. God alleen is echt. Hij zal de overtreders Zijn wegen leren. Daar moeten we het maar op houden.

Moeten we dan maar doen wat we willen? Nee, daar gaat het niet om. Het is erg genoeg. Maar als het gaat om zo menig blij van Zijn heerlijk koninkrijk, dan denken wij - ja, ik las ergens, UKK heette die vereniging, 'Uw Koninkrijk Kome', een christelijke vereniging; het feest was eens in het jaar en dan zongen ze: UKK gaat nooit verloren; tja ... het is toch wat! Een mens weet niet wat een Godslasteraar hij

CATECHISMUS ZONDAG 48

is; allemaal bedrog, allemaal eigen werk.

Maar nog eens, heel persoonlijk: Kan je dat? Dat kan je toch niet, hè? Ja, maar een mens mag toch niet doen wat hij Nee, dat mag hij zeker niet. Maar om nu voor God te bekennen: Oh, God, dat is nu mijn koninkrijk en dát is Uw koninkrijk, dat is goed. Als we toch eens geloofden wat we zeiden, wat zou het dan toch aangenaam zijn, als dat koninkrijk en de wetten van dat koninkrijk geëerbiedigd werden. Want Israël - ik zei het net al - daar werden de mensen ook steeds moedelozer. En de Heere behaagde het om door Zijn profeten te openbaren: De dag komt; ziet een Koning zal regeren in gerechtigheid en de vorsten zullen heersen naar recht; die Man zal nu echt een verberging zijn tegen de vloed en de schaduw van een zware rotssteen in een dorstig land; die Man.

Ik zei al: Van dat gekomen koninkrijk zag je de tekenen in die oude bedeling. De tekenen zag je ervan. Ik noemde een paar dingetjes, maar het is er vol mee. Alles wat goed is en welluidt, wat niet uit onze koker, maar uit God kwam, dat was iets van het koninkrijk. Ja, als je die Sara ziet met die kleine Izak in haar armen en ze zegt: De Heere heeft mij een lachen gemaakt, al wie het hoort zal met mij lachen. Wie had dat gedacht? Ik was geen vrouw meer. En Abram was eigenlijk geen man meer. Die was verstorven. En nu heb ik dit kind van de Heere gekregen. Dat waren ook blijken van het koninkrijk, dat wat bij mensen onmogelijk is, is mogelijk bij God. Wat vloekt er dan toch een hoop met dat koninkrijk.

Ik heb weleens gezegd - dat is geen kwestie van goed of slecht, nee, want ik ben een verloren mens - ik zat een paar jaar geleden, dacht ik, op een stil plekje achter een rietkraagje en heel in de verte dacht ik wat te horen en opeens hoorde ik een vader z'n kind uitvloeken, vloeken, vloeken. Dat kind was bang en dat moest zeker zwemmen leren en dat durfde niet. Nou, opeens zag je, ja daar is nu die blauwe lucht, daar is nu het riet en de stilte en daar gaat nu die schurk van een mens, die alles zo bedorven heeft, vreselijk. Maar dan mag je ook, als je thuiskomt, kind, en je weet dat vader en moeder ruzie hebben gehad, en je mag zien, o, het is weer goed. Hebben ze gehuild? Wat is er gebeurd? Dan moet je denken: Dat is ook wat van het koninkrijk. Dan moet je denken: Vader en moeder hebben vast gehoord: Leert van Mij dat Ik zachtmoedig ben en nederig van hart. Het koninkrijk moet komen.

We gaan maar naar huis, want we komen er nog niet aan toe eigenlijk, aan wat er geschreven staat. Maar ik hoop als een weg, een inleiding. Het koninkrijk kwam al, zelfs vóór de Koningszoon op aarde verscheen. Hij kwam al in de belofte. Hij kwam al in een huishouden. Hij kwam al bij mensen. Om orde op zaken te stellen. Misschien zeg je, laten we dat zeggen, zachtjes, ieder voor zich: Lieve Heere God, zou U alstublieft in mijn leven ook orde op zaken willen stellen? Ik wil het niet en toch wil ik het wel. Ik kan niet, maar U kunt het toch wel. Alstublieft, neem mij mee en laat me niet in het rijk van de duivel sterven, waar alleen maar tandengeknars overblijft.

AMEN